

Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

MEGHAN
QUINN

**NU CĂ
NU NE-AM
FI AȘTEPTAT**

Traducere din limba engleză de
IRINA GACHE

LEDA BAZAAR

Redactare și stilizare: Liviu Szöke, Alina Băltăc, Roxana Dragne
Tehnoredactare: Dan Crăciun

We know
books

A LONG TIME COMING (Cane Brothers #3)

by Meghan Quinn

Copyright © 2023. *A LONG TIME COMING* by Meghan Quinn

Translation Copyright © 2024 by Irina Gache, Corint Books SRL Romania

The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINN, MEGHAN

Nu că nu ne-am fi așteptat / Meghan Quinn; trad. din lb. engleză de
Irina Gache. - București: Leda Bazaar, 2024

ISBN 978-606-088-726-3

I. Gache, Irina (trad.)

821.111

Prolog

LIA

— SCUZĂ-MĂ! SPUN, DÂND PESTE UN TIP SLĂBUȚ ÎN-
tr-un hol de cămin aglomerat. Scuze, nu te-am văzut! Cred
că m-am rătăcit de tot.

— Nicio problemă! rostește o voce gravă, care îmi atrage
privirea spre tipul înalt, cu păr șaten, ochelari cu ramă de
culoare închisă și o mustață atât de groasă, încât aproape că
pare falsă.

Cine știe, poate că așa și este.

— Ce cauți? mă întrebă în timp ce-și duce la buze o
cană de Slurpee de aproape doi litri.

— Ăăă...

Mă uit în jur, apoi șoptesc: —

— Camera 209. Dar mă tot învârt în cerc, pentru că nu
pare să existe o cameră 209.

Un zâmbet îi întinde buzele.

— Pasionată de Scrabble?

— Poftim? îl întreb.

El se apleacă în față și șoptește:

— E în regulă! Fac parte din SSS. Camera 209 este ascunsă cu un motiv.

SSS = Societatea Secretă de Scrabble.

Dar prima regulă a SSS este să nu vorbești despre ea. Cel puțin, așa scria în invitația pe care am primit-o aseară. A fost o scrisoare livrată în camera mea de cămin. Un plic gros, sigilat cu ceară, cu un SSS ștanțat în lichidul roșu. Când am văzut simbolul, mi-am încuiat repede ușa, am stins luminile și mi-am aprins lampa de birou. Ținându-mi răsuflarea, am deschis delicat plicul și am desfăcut părțile laterale, dezvăluind scrisul din interior.

Fusesem aleasă de SSS pentru a mă alătura membrilor săi în seara asta. În timpul epuizantului proces de selecție, care durase trei săptămâni, dusesem bătălii online dure împotriva diferiților membri. După câteva înfrângeri, câteva victorii și două egaluri, probele se încheiaseră și tot ce mai trebuia să fac era să aștept. Ei bine, acel moment sosise. Am înțeles în mână, și tot ce spune este să mă prezint în camera 209 din Căminul Pine la 10.23 fix, să nu pun întrebări și să nu spun nimic. Apoi trebuie să bat la ușă după un anumit tipar și să furnizez parola secretă pentru a intra.

Dar acum, că sunt aici, pierdută și derutată, mă simt ca și cum încalc deja regulile.

Din păcate, timpul trece și habar nu am cum să procedez. Nu vreau să ajung târziu, mai ales în prima seară. Dar nu găsesc camera, iar tipul cu mustață și Slurpee pare să știe ce zice.

Îh, dar dacă asta e un test? Dacă el a fost pus de către SSS, iar eu deja am picat pentru că am menționat camera 209 și Scrabble și... *Doamne*, sunt un eșec!

Neștiind cum să procedez, mă legăn pe călcăie, iar mâinile mi se răsucesc în față în timp ce mă uit în jur, la hoardele

de oameni. Oricum, ce se întâmplă aici? Este holul unui cămin, nu o cantină. Unde se duc toți oamenii ăștia? Cred că trebuie să scap de Băiatul Slurpee. Știe deja prea multe. Și nu-mi voi pune în pericol poziția în cadrul SSS. Am muncit mult prea mult pentru o invitație.

— Știi, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, dar cred că mă duc să caut singură camera. Mulțumesc!

Mă întorc și pornesc spre un coridor întunecat, când îl aud că strigă:

— Nu o să găsești camera 209 acolo, jos!

Mă uit peste umăr și îl văd sorbindu-și Slurpee-ul cu un zâmbet și cu ochii jucăuși ațintiți asupra expresiei mele enervate.

— De fapt, nu mergeam în direcția aia, răspund indignată.

— Părea că o faci.

— Te păcăleam.

— Chiar așa? Întrebă el, cu zâmbetul lățindu-i-se tot mai mult. De ce m-ai păcăli?

Mă îndrept cu fața spre el și îmi ridic bărbia în timp ce spun:

— Deoarece, cu mustața ta îngrozitor de groasă și părul răvășit, arăți ca un prădător. De unde să știu că nu încerci să mă răpești?

Sprâncenele i se ridică în timp ce-și trece degetele peste mustață.

— Știi, ești a treia persoană care spune că nu mă prinde mustața asta. Credeam că arăt destul de bine.

Individul are nevoie de o oglindă mai bună.

— Mustața ta este oribilă. Sunt destul de sigură că ar face-o chiar și pe cea mai excitată dintre femei să rămână uscată.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte să le pot opri. Lipsa de filtru... asta este slăbiciunea mea.

Tresar când ochii aproape că îi ies din orbite. *Da, și eu am fost surprinsă, amice.*

— Aăă, nu știu...

Înainte să apuc să-i spun că nu prea știu din ce adâncuri ale ființei mele a ieșit acea insultă, se prinde de burtă, se apleacă în față și scoate un râs prelung, cu Slurpee-ul tremurându-i în mână.

Măcar nu a fost jignit. Cel puțin asta e în favoarea mea.

Oricum, n-am timp pentru așa ceva.

Trec pe lângă el și pornesc spre partea dreaptă a holului, unde găsesc o ușă fără niciun semn pe ea. Inițial, când m-am uitat prima dată în jur, am crezut că este o debara. Dar, acordând mai multă atenție ușii, cred că pe perete s-ar putea să fie urma vagă a unui număr. Poate... doar poate... este ceea ce caut.

Trag aer în piept plină de speranță, bat de trei ori în ușă și apoi lovesc cu piciorul, așa cum mi s-a spus, exact în clipa în care o siluetă înaltă se apropie în spatele meu.

— Știi, nicio fată nu mi-a spus că posed abilitatea stranie de a deshidrata zonele inferioare ale rasei feminine doar cu părul meu facial.

Mă abțin să nu zâmbesc.

— Bucură-te că sunt sinceră!

Se deschide ușa, dezvăluind un singur ochi.

— Parola!

— Walla-walla-bing-bang, răspund pe când tipul din spate se apleacă înainte peste umărul meu.

— Ți-a scăpat partea cu ching-chang, completează el.

— Poftim? Nu, nu-i așa.

— Are dreptate! replică ochiul. Îmi pare rău, nu intri!

— Stai, nu! mă împotrivesc, în timp ce împiedic globul ocular să închidă ușa. Scot invitația din buzunar și adaug: Am invitația... aăă, adică...

Of, ce prostie, Lia! Nu trebuie să arăți invitația.

Dau înapoi:

— De fapt...

Strecor invitația înapoi în buzunar și-mi împreunez mâinile.

— Nu există nicio invitație și habar nu am la ce duce ușa asta. Știu doar că ar trebui să fiu aici la 10.23, și sunt, așadar, cred că ar trebui să mi se permită intrarea.

— Dar ai uitat de ching-chang, insistă Băiatul Slurpee în timp ce își suge paiul.

— Nu a fost niciun ching-chang, răspund cu înverșurare. Scria clar: bate de trei ori, lovește cu piciorul și apoi spune walla-walla-bing-bang. Știu asta pentru că am citit... chestia aia de exact 27 de ori. Așa că ori nu este ușa corectă, ceea ce poate că nu este, ori voi doi nu ați citit instrucțiunile, și, în acest caz, cer să vorbească cu o persoană cu autoritate.

— O persoană cu autoritate? întrebă tipul Slurpee. Este un termen profesional?

— L-am simplificat pentru intelectul tău, îi replic ironic. Știi tu, din moment ce ai privirea aia.

— Ce privire? mă întrebă.

— Una lipsită de inteligență.

Să zicem că sunt nervoasă sau iritată, sau doar că nu mă pot abține, dar pur și simplu am dat drumul insultei.

Din fericire, zâmbetul ăla al lui îi întinde din nou de colțul buzelor chiar înainte de a-i spune ochiului:

— E bună, omule. Las-o să intre!

— Poftim? întreb atât de nedumerită, încât mă întreb dacă merită cu adevărat să fac parte din SSS.

Dar apoi se deschide ușa, dezvăluind o cameră foarte mare, mai mare decât toate celelalte camere de cămin, și este un paradis, căci conține toate lucrurile pe care le ador. În dreapta se află un pat suspendat, sub el e un birou pe care se află trei ecrane de calculator, boxe, o tastatură impresionantă, precum și un mouse uriaș și un *mouse-pad* care se extinde pe toată lungimea biroului... cu tema *Stăpânul inelelor*. Pe pereții bej sunt agățate postere, steaguri și opere de artă înrămate, de la *Războiul Stelelor* la jocuri de societate și până la o machetă mare de avion galben cu albastru, suspendată de tavan. În stânga se găsește o saltea japoneză cu o măsuță de cafea și lăzi cu perne pe toate marginile. În mijloc, o tablă de Scrabble pe o masă rotativă – una de lux.

Cu siguranță aș putea petrece o oră comportându-mă ca o tocilară în camera asta!

Întreaga colecție de cărți cu Harry Potter stă pe raft – și arată ca originalele. Îmi lasă gura apă.

Un poster înrămat cu Adam West în rolul lui Batman atârna deasupra canapelei, Adam stând în picioare, cu un „Kerpow” în detalii de benzi desenate chiar în spatele lui.

Iar sub televizorul mic, pe un suport fragil, se află ceea ce pare a fi o consolă originală de jocuri Atari.

Dacă proprietarul acestei locuințe deține Pitfall, vom fi cei mai buni prieteni pe viață.

— Uau, ce cameră mișto! exclam.

Decorul fantastic e pe gustul inimii mele de tocilară. Iar organizarea precisă, de la dosarele etichetate de pe raftul de lângă birou până la pantofii stivuiți pe suportul pentru încălțăminte, este de nivelul următor.

— Mulțumesc! spune Băiatul Shurpee. E a mea. Și eu sunt persoana cu autoritate, cum îți place să spui.

Își întinde mâna și se prezintă:

— Breaker Cane. Mă bucur să te cunosc! Poate că, pe măsură ce stai mai mult cu noi, te vei putea coborî la lipsa mea de inteligență la un nivel mai personal.

Mi se usucă gura.

Vârful urechilor mi se încing.

Și simt cum un val de transpirație îmi coboară pe buza superioară.

Bună treabă, Lia! Foarte bună treabă!

— Aăă, da... N-am vrut să spun...

— Nu, nu. N-o retrage! Își ridică mâna, reluând: Îmi place sinceritatea ta brutală și obraznică. Mă face să mă simt viu.

Îmi face cu ochiul.

— A, bine! În cazul ăsta... Îmi dreg glasul și continui: Deși camera ta pare un vis bun de explorat, ai fi putut băga colțurile așternutului mai bine, nu chiar „colțul asistentei” de strânse, poza ta înrămată cu Rory Gilmore este strâmbă și trebuie să scapi de mustață. Este atroce.

El chicotește și dă din cap în timp ce-și mișcă degetele peste tufișul de sub nas.

— Încă mai încerc să perfecționez colțul asistentei. Dacă ai experiență în acest domeniu, atunci chiar te rog să-mi prezinți un model! Camera cu care împart un perete pune muzică suficient de tare cât să o forțeze pe Rory să danseze, făcând-o strâmbă. Am renunțat. Și mustața, ei bine, credeam că arată bine. Se pare că toată lumea m-a mințit.

— Chiar asta s-a întâmplat!

— Dar tu nu pari să ai acea abilitate... de a minți pe cineva ca să nu-i rănești sentimentele.

— Depinde de moment și de persoană. Îl privesc de sus până jos și adaug: Păreai suficient de robust pentru a face față adevărului și, de asemenea, situațiilor stresante – de

exemplu, faptul că nu știam unde este camera... mi-a smuls orice etichetă socială pe care aș fi putut s-o adopt.

— Ei bine, asta poate însemna un singur lucru.

Derutată, întreb:

— Ce anume?

— Că nu există altă alegere decât să devenim cei mai buni prieteni din toate timpurile.

Zâmbesc ironic.

— Doar dacă te razi.

— E, asta e ceva ce ar trebui să rezolvăm! Se clatină pe picioare și continuă: Având în vedere că ești singurul nou recrut al Societății Secrete de Scrabble, tu trebuie să fii Ophelia Fairweather-Fern.

— Cam așa ceva. Dar spune-mi doar Lia! Întregul meu nume are mult prea multe silabe pentru a fi purtat de cineva, cât despre prenumele meu, ce aș mai putea adăuga?

Chicotește.

— Numele tău a fost o bifă în coloana de plusuri în timpul probelor. Dar felul brutal în care ai folosit cuvinte de care nici măcar nu am auzit a fost adevăratul motiv pentru care ai fost aleasă, mai ales că jucăm contracronometru.

— A fost o provocare suplimentară pe care am apreciat-o. Deși la început cronometrul m-a speriat și mi-a luat câteva secunde să mă obișnuiesc. Asta și faptul că nu-ți puteai vedea noile litere sau tabla de joc până nu-ți venea rândul. M-am distrat foarte mult. Mă bucur că am fost aleasă!

— A fost o alegere ușoară. Își așază paharul de Slurpee jos și reia: Toată lumea, ea este Lia! Lia, ei sunt Harley, Jarome, Christine și Imani.

De la locurile lor, la măsuța de cafea, își ridică toți mâinile pentru un salut scurt și apoi se întorc la tabla de joc.

— Da, nu sunt prea sociabili.

— Bine că nu am venit aici să socializez! Îmi frec palmele între ele și completez: Am venit să joc.

Breaker chicotește și apoi își ia din nou Slurpee-ul.

— Atunci, ce mai așteptăm? Să începă jocul!

Mă holbez la Breaker și apoi mă uit la ultimele două piese de pe tabla mea. El mai are o singură piesă.

Camera s-a golit.

Restul din SSS au plecat, ducându-se la cursurile de dimineață.

— Mutarea ta, spune el în timp ce-și trece intenționat degetul peste mustață.

Am dominat întregul joc până acum trei mutări, când el a scos cumva un cuvânt de 80 de puncte, spulberându-mi complet avantajul.

— Știu că e mutarea mea.

— Serios, pentru că stai acolo catatonică de cel puțin cinci minute.

— Mă asigur că am mișcarea corectă.

— Sau orice fel de mișcare.

Se lasă pe canapea, cu o expresie satisfăcută.

— Chiar am o mișcare.

— Totuși, una care nu-ți va câștiga jocul, nu? insistă el.

Știe că are în mână acest joc. Este evident în dispoziția lui încrezută.

— Știi, nu e politicos să jubilezi.

— Asta vine de la fata care dansa cu doar câteva minute în urmă pentru că avea un avans enorm față de mine.

Îmi ridic încet privirea spre el și, cu o voce morocănoasă, replic:

— Ar fi bine să știi că pot să o dau, dar nu pot să o iau.

Chicotește în barbă în timp ce așez cu reticență un E după un W, pentru cinci puncte amărate.

— Frumoasă mișcare!

Se uită în jos la singura sa piesă și apoi o ridică teatral, doar pentru a plasa un S după Huzzah, oferindu-și 31 de puncte.

— Dar nu suficient de bună. Se lasă din nou pe spate și își încrucișează piciorul peste genunchi, adăugând: Am câștigat.

Suspini și mă prăbușesc pe spate, pe podea. Uitându-mă la macheta lui de avion, spun:

— Te-am avut la degetul mic.

— Nu sărbători niciodată prea devreme! Nu știi niciodată ce se poate întâmpla la sfârșitul unei partide de Scrabble.

— Apropos, asta e o mișcare ieftină, să te ții de un S până la sfârșit.

— De unde ai știut că mă țin de el?

— Pentru că te-am văzut cum ridicai piesa cu ceva timp în urmă și o lăsa deoparte.

— Nu-mi spune că ești genul ăla de jucător! Cel care numără piesele și știe ce ar putea avea fiecare.

— Nu chiar așa, dar te-am văzut cum ai protejat piesa aia și până acum nu te atinseși de ea. Ai păstrat-o intenționat.

— Când ești condus cu 80 de puncte, trebuie să gândești strategic, iar eu asta am făcut. Nu e nicio rușine să joci jocul.

— Nu-mi place să recunosc, din moment ce ai câștigat, dar a fost un joc reușit. Mi-a plăcut provocarea.

— A fost un joc reușit. O să te integrezi bine aici.

Începe să strângă tabla, iar eu mă ridic să îl ajut.

— Cererea ta spunea că te specializezi în cercetare și statistică. Ce plan ai după facultate?

— Să-mi iau masteratul și apoi să devin specialistă în cercetare și sondaje.

Face o pauză.

— Foarte hotărât! spune Breaker. Și nu o slujbă pe care o vezi pe o listă cu ce vrei să fii când vei fi mare.

— Nu chiar atât de mult, dar întotdeauna mi-au plăcut sondajele. În copilărie, îmi plăcea să le completez. Am petrecut foarte mult timp completând fiecare sondaj pe care îl găseau părinții mei. Îmi plăcea ideea să mă poată asculta cineva și să adune informații pentru a face o schimbare. Și, bineînțeles, făceam sondaje pe cont propriu, scrise de mână pe hârtie milimetrică, și le împărțeam la întâlnirile de familie, pentru a vedea cum se simte fiecare. Apoi întocmeam un raport și trimiteam o scrisoare de sfârșit de an, arătându-le tuturor unde excelaserăm și unde ne-am fi putut îmbunătăți.

Breaker rânjește.

— Și ai aflat ceva constructiv din aceste sondaje de familie?

— Da, încuviințez în timp ce îi înmânez ultimele piese care trebuie adunate. Ori de câte ori unchiul meu, Steve, se hotăra să-și dea pantalonii jos după cină, asta îl determina întotdeauna să facă hula-hoopul invizibil deasupra mesei curățate – ceea ce nu-i plăcea nimănui. Am avut grijă să le transmit acest lucru familiei și unchiului Steve, dar, din păcate, nu am niciun control asupra comportamentului lor. Pot doar să cercetez ceea ce trebuie să se schimbe. Schimbările se fac din interior.

— Unchiul Steve pare să se fi simțit bine.

— Avea mustață... și e cunoscut ca perversul familiei. Așa că, da, poate voi doi v-ați înțeles.

— Nu sunt pervers, se apără Breaker în timp ce împachetează restul jocului.

— Încă n-am stabilit asta.

— Putem face o evaluare rapidă, pentru că te asigur că nu sunt pervers.